

İNÇİ AYDIN

1979 Ankara doğumlu İnci Aydın, 1996-2000 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde öğrenim gördü. 2002-2005 yılları arasında Marmara Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını "Tanzimat Romanlarında Şair Tipleri" başlıklı tezle tamamladı. 2009-2011 yılları arasında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü Batı Sanatı ve Çağdaş Sanat anabilim dalında ikinci yüksek lisans eğitimini "Kuruluşundan 1940'lara Kadar Geçen Sürede Askeri Okulların Türk Resim Sanatına Katkıları" başlıklı teziyle tamamladı. 2017 yılında aynı üniversiteden "Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Resim ve Edebiyatta Paylaşılan Ortak Dil" başlıklı teziyle doktora derecesini aldı. Yazı ve makaleleri *Varlık*, *Açık Alan Sanat ve Tasarım* ve *Roman Kahramanları* dergilerinde yayımlanan Aydın'ın beş öykü kitabı vardır: *Yabancı* (2003), *Yol* (2007), *Dönemeç* (2011), *Öteki* (2011) ve *Cambaz* (2017). *İmge ve İmaj / Türkiye'de Resim ve Edebiyat Ortak Dil* adlı çalışması Corpus Yayınları (2019) tarafından yayımlanan Aydın'ın, resim ve edebiyat ilişkisini 1940 kuşağı ekseninde ele aldığı *Toplum Tahayyülünün Öncüleri* adlı eseri ise Heyamola Yayınları'ndan (2022) çıkmıştır. "Varlık'ta Orhan Veli" başlıklı arşiv araştırması ise 2025 yılında Varlık Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim ile Sanat Eserleri Konservasyonu ve Restorasyonu bölümünde "Türkiye'de Resim ve Edebiyat İlişkisi" ve "Türk Resim Tarihi" dersi veren Aydın, TRT 2'de yayınlanan *Edebiyatımızı Çizmek* adlı belgeselin danışmanlığını ve sunuculuğunu üstlenmektedir.

Renklerin Diyojen'i: Ressam AGOP ARAD

u s u l g e r e ğ i

Bu kitap, İnci Aydın'ın uzun yıllara dayanan arşiv araştırmalarının, kişisel merakının ve sanat tarihine duyduğu derin ilginin izinde Agop Arad'ın (1913-1990) yaşamını, sanatını ve yaşadığı dönemdeki yerini ele aldığı kapsamlı bir çalışmadır.

Yazarın doktora sürecinde başlayan çalışmalarının, gazete arşivlerinde yapılan keşiflerin ve farklı koleksiyonlardan derlenen belgelerin sonucu olan eser, Arad biyografisi olmasının yanı sıra resim ile edebiyat arasında kurulan ilişkiyi merkeze alarak 1940 kuşağının kültürel atmosferini ve üretim koşullarını da görünür kılıyor. Dönemin edebiyat ve sanat dünyasından isimlerin Agop Arad'la kesişen yaşamlarına ışık tutan yazıları, kitabın çizdiği çerçeveyi zenginleştirerek okura daha derinlikli bir perspektif sunuyor.

Kitabın hazırlık sürecinde, Agop Arad'ın yaşamına dair görsel bir seçkinin oluşturulmasına katkılarından dolayı Hrant Dink Vakfı'na, Ara Güler Müzesi'ne, Boyacıköy Surp Yerits Mangants Ermeni Kilisesi'ne ve Sayat Nova Korosu'na teşekkür ederiz.

Türkçe yazımda Ömer Asım Aksoy'un *Ana Yazım Kılavuzu* (Epsilon Yay.) temel alındı, Necmiye Alpay'ın *Türkçe Sorunları Kılavuzu*'ndan (Metis Yay.) yardımcı kaynak olarak yararlanıldı.

y a y ı n c ı n ı n n o t u

Aras Yayıncılık
İstiklal Caddesi, Hıdivyal Palas 231/Kat 1
34430 Tünel, Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 243 06 02
info@arasyayincilik.com
www.arasyayincilik.com
Sertifika No: 44967

ARAS - 44967 335

Renklerin Diyojen'i:
Ressam Agop Arad
İnci Aydın

Yayıma Hazırlayan
Betül Bakırcı

Editör
Nihal Boztekin

Düzeltilen
Nayiri Büyüksimkeşyan

Tasarım
Melisa Arsenyan

Kapak Fotoğrafı
Agop Arad

© Ara Güler / Ara Güler Müzesi

© 2026, Aras Yayıncılık
ISBN 9786257460842

Baskı
Fabrika Basım ve Ticaret Ltd. Şti.
Göztepe Mah. İnönü Cad. No: 74/A Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Tel: (0212) 294 38 00 / Sertifika No: 47653

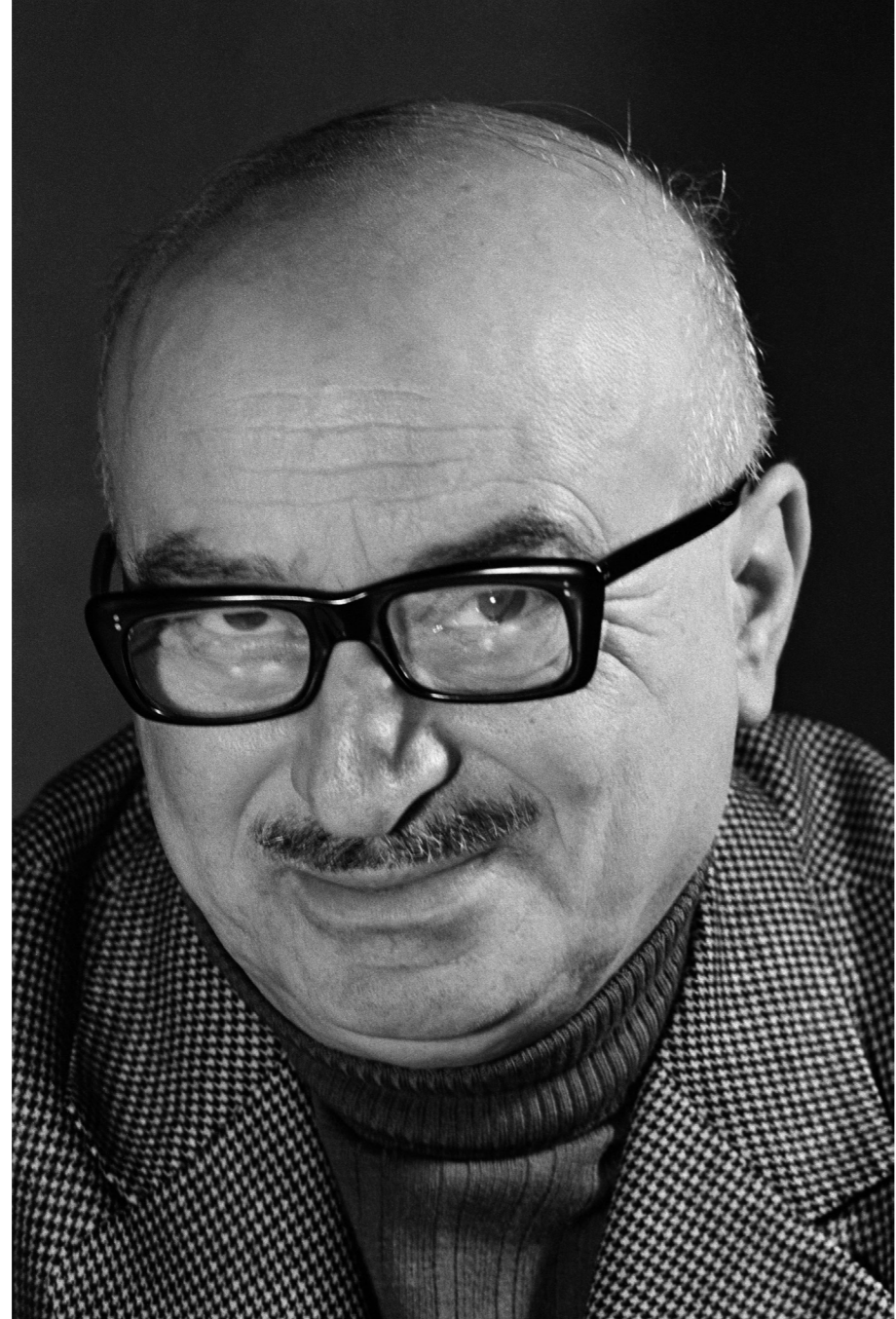
Mayıs 2026, İstanbul

İNCİ AYDIN
Renklerin Diyojen'i:
Ressam
AGOP ARAD

İÇİNDEKİLER

AGOP ARAD	9	Renkli Gölgele	82
ÖNSÖZ: İnci Aydın	11	Renklerin Diyojen'i	88
RESSAM HAGOP ARAD'I ANARKEN: <i>Pakrat Estukyan</i>	14	Paris Yılları	90
Agop Arad'ın Hayatı	17	İçsel Zaman ya da Masalsı Resimler	95
Yakışmasa da Ölüm	21	Sosyal Yaşamdan Sahneler	98
Agop Arad'ın İmzaları	22	<i>Nor or</i> Çizimleri	101
Yeniler Grubu ve <i>Medar-ı Maişet Motoru</i>	23	Edebiyat Dünyasından Portreler	102
Dostum Sait Faik	25	Türk Edebiyatının En Güzel Hikâyecileri	104
"Sait Faik'in Öykülerindeki Karakterleri Resimliyorum."	31	Batılı Sanatçılar ve Bilim İnsanları	106
Mahkeme Çizimleri-Öyküleri	37	İsveçli Şairlerin Portreleri	106
Sabahattin Ali Cinayeti	38	Kitap Kapakları	108
Bakakalırım Giden Geminin Ardından	41	Dergi Kapakları	110
Orhan Kemal'in İnsanları-Arad'ın Figürleri	43	Osmanlı Tarihinden Portreler ve Manzaralar	111
Meslektaşım Mari	46	Siyasiler-Politikacılar	112
Abidin Dino'nun Bıraktığı Yerden	51	Sporcular	112
Alacakaranlık ve Eşik	55	Ermeni Sanatçı ve Aydın Portreleri	114
Resimli Hikâyeler	56	SONSÖZ	117
		AGOP ARAD'IN ARDINDAN	118
		KAYNAKÇA	140

Fotoğraf: © Ara Güler / Ara Güler Müzesi

AGOP ARAD

Asıl adı Agop Büyükandanoğlu olan Agop Arad, 1913 yılında Eskişehir’de doğdu. Annesinin adı Koharik, babasının adı Karabet’tir. Arad, Balkan Savaşı yıllarında ailesiyle birlikte İstanbul’a göç etti. Nüfusa kayıtlı olduğu Kumkapı’daki Bezciyan Ermeni Okulu’nda ve ardından Gedikpaşa’daki Saint Assomption Fransız Koleji’nde öğrenim gördü. 1930 yılında İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi’ne girerek Nazmi Ziya Güran, İbrahim Çallı ve Léopold Lévy atölyelerinde eğitim aldı. Arad, 1940’lı yıllarda toplumsal gerçekçi eğilimleriyle tanınan Yeniler Grubu’nda yer aldı. Aynı dönemde geçimini sağlamak için çeşitli gazetelerde ressam ve karikatürist olarak çalıştı. *Yeditepe*, *Hisar*, *Servet-i Fünun Uyanış*, *Yürüyüş*, *Edebiyat Dünyası*, *Kulis*, *Aile* ve *Nor or* gibi pek çok gazete ve dergide yazıları ve resimleri yayımlandı. İlerleyen yıllarda çalıştığı gazeteler arasında *Zaman*, *Açıkgöz*, *Haber*, *İstiklâl*, *Son Saat*, *Yeni İstanbul*, *Şehir*, *Akın*, *Türk Sesi* ve *Ekspres* de eklendi. 1953-1956 yılları arasında Paris’teki Frochot Akademisi’nde Jean Metzinger’in öğrencisi oldu ve Montmartre’daki Suzanne Michel Galerisi’nde sergiler açtı. Türkiye’ye döndükten sonra uzun yıllar *Cumhuriyet* gazetesinde çalıştı. Gazetecilik alanına katkılarında dolayı 1986 yılında Gazeteciler Cemiyeti tarafından verilen Burhan Felek Ödülü’ne layık görüldü. Doktor Eliza Hazneciyan’la evli ve Karabet adında bir oğlu olan Arad, çok sevdiği eşini 1966’da kaybetti. Sanatçının gözlerinden ve fırçasından hep dostluk aktı. Resimleri çoğunlukla İstanbul’un gündelik hayatından sahneleri ve sıradan, emekçi insanları konu aldı. Balıkçılar, hamallar, ayakkabı boyacıları, seyyar satıcılar ve çocuk işçiler onun başlıca figürleriydi. Uzun yıllar Tarabya’da yaşayan Arad, maddi yetersizlik nedeniyle oğlu ve köpeğiyle birlikte Boyacıköy’deki Surp Yerits Mangants Ermeni Kilisesi’nde yaşamaya başladı ve son yıllarını kilisenin tahsis ettiği bir odada geçirdi. Gözlemci yönü, yalın ve içten anlatımıyla tanınan sanatçı, yaklaşık 45 kişisel sergi açmış ve çok sayıda karma sergiye katılmıştır. 4 Ekim 1990’da İstanbul’da yaşamını yitiren Arad, Balıklı Ermeni Mezarlığı’na defnedildi.

ÖNSÖZ

Oğlum Tan'a ve kızım Nisan'a

Sanırım sıra kitabın en zor bölümüne geldi: Kitap bittikten sonra yazılan ve kitabı okurla tanıştıran önsöz. Arşiv çalışması yapanlar bilir; merak bir insanın yıllarını peşinden sürükleyebilir. Bilinmezlik işin büyüüdür. Her buluntu yeni kapılar açar, kapılar bazen sonu bilinmez koridorlara açılır. Benim Agop Arad'la bağlantım da işte bu koridorlarda dolaşırken başladı. Doktora tezimle uğraşırken 1940 kuşağı beni çok etkilemişti. Bu etkiden doğan *Toplum Tahayyülünün Öncüleri*,¹ kitaba da zemin hazırladı. Önemli bir çelişkiydi aslında beni harekete geçiren: Yeniler Grubu² ressamlarının en popüler isimlerinden biri olmasına, yüzlerce sanatçı portresi ve özgün resim yapmasına rağmen Agop Arad hakkında yazılanlar –birkaç metin hariç– kapsamlı bir incelemeden yoksundu. Sabahattin Ali cinayetinin kamuoyuna Agop Arad resimleriyle yansıdığını okuduğumda, solu-

ğu *Vatan* gazetesi arşivinin bulunduğu Beyazıt Devlet Kütüphanesi'nde aldım. İlgili sayfaları bulduğumda zaman durmuş gibiydi. Resimler karşısında beş dakika boyunca donakaldığımı hatırlıyorum. “Sanatın Özverili Adı: Agop Arad” başlıklı makalem yayımlandığında bunun bir başlangıç olacağını sezmiştim.³ Kitap yazmaya niyetliydim elbette ama sanki doğru zamanı bekliyordum. Bu arada belge toplamayı da sürdürüyordum.

Hem bu kitabın şekillenmesinde hem de benim hayatımda üç önemli ismin rolü var. Şimdi, sırasıyla onlardan söz etmek istiyorum. Arek Kazar günün birinde yeni aldığı bir Agop Arad resminin fotoğrafını gönderdi. O sırada Fındıklı'daki Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde sekiz yıldır verdiğim “Resim-Edebiyat İlişkisi” adlı yüksek lisans dersindeydim. Arek aynı semtteki dükkânını kapatmadan resmi görme fırsatı bulabildim (Bkz. s. 52). İşte aynı eser elinizdeki kitabı yazmaya başlamamı sağladı. Yanılmıyorsam resmi görmemin üstünden otuz altı saat geçmişti ki makalemi tamamlamıştım. “Resimden Edebiyata İmgenin Dönüşümü:

¹ İnci Aydın, *Toplum Tahayyülünün Öncüleri* (İstanbul: Heyamola Yayınları, 2022).

² Yeniler Grubu, ilk kez belli bir düşünce çevresinde toplanmış sanatçılardan oluşan bir grup olarak tanımlanabilir. Grup ilk sergisini 28 Mart 1940'ta “Liman Ressamları Sergisi” adıyla düzenler. “Kendi insanımıza, kendi yaşantımıza dönmek gerektiğini” savunan sanatçılar, edebiyatımızda da etkisini gösteren toplumcu gerçekçi akımla birlikte düşünülebilir.

³ İnci Aydın, “Sanatın Özverili Adı: Agop Arad”, *Varlık* 1332 (Eylül 2018): 25-29.

Abidin Dino Üstüne Bir Varsayım”⁴ başlıklı bu makale, Abidin Dino’nun öyküsünde bıraktığı boşluğu Agop Arad’ın tamamladığı varsayımı üstüne kuruluydu. Arek, makaleyi yazarken benden daha heyecanlıydı ve kitabın her aşamasında da bu heyecanını sürdürdü.

Canım dostum Arlet İncidüzen’le birlikte Mari Gerekezyan üstüne çalışıyorduk. Bu çalışma sırasında karşımıza yine Agop Arad çıktı. Arad genç yaşta hayata gözlerini yuman meslektaşının itibarını iade eden bir mektup yazmıştı; Mari’yi onun sözcükleriyle tanıdık. Ayrıca *Nor or* gazetesine ulaşmamı sağlayan Arlet İncidüzen, Agop Arad çizimlerinin künyesini Türkçeye çevirdi. Yervant Gobelyan’ın *Kulis*’te yayımlanan makalesi “Ressam Hagop Arad veya Renklerin Diyojen’i”,⁵ Arlet İncidüzen çevirisiyle kültür tarihimize kazandırıldı. Bu makaleyle Agop Arad’ın kuramsal dilinin bir edebiyatçının kaleminde nasıl da derinlik kazandığını yeniden gördük. *Kulis* dergisi çizimlerine ulaşmamı sağlayan

Arlet, Ermenistan Milli Kütüphanesi arşivindeki Agop Arad çizimlerine ulaşmamı da mümkün kıldı. Bunun için kendisine yeniden ve yeniden teşekkürü borç biliyorum. İncidüzen aynı zamanda kitabın ilk düzeltilerini ve redaksiyonunu yaptı. Benim kadar heyecanla ve özveriyle sahiplendi yazılanları. Binlerce teşekkür ederim. Yeri gelmişken, Hagop Gobelyan’a da babasının arşivini bana açtığı için teşekkür ediyorum.

Arlet ve Arek’le heyecanlandık, sevindik, hüznüldük, gözlerimiz doldu. Bir işe böyle ortak duygularla girişmek tarifsiz bir zenginlik. Bu kitap ömür boyu sürecek dostluklara vesile oldu. Ve Tomo... “Bu kitabın yeri Aras Yayıncılık,” dedin. Kitabın basıldığını göremesen de anılarla bize kattıkların için teşekkürler. Arek, Arlet ve Tomo, kitabın başından sonuna kadar desteğinizi, heyecanınızı, güveninizi hep yanımda hissettim. Sonsuz teşekkür ediyorum üçünüze de. Bendeki yeriniz ölene dek baki. Ayrıca, hocam Prof. Dr. Burcu Pelvanoğlu heyecanımı destekleyerek kitabın ilk okumasını yaptı, ona ve Ara Güler Arşivi’nden Tuana Pulak’a katkılarından dolayı teşekkür ediyorum. Agop Arad’la komşuluk hikâyelerini paylaştığı için Kıyı Restoran’ın

sahibi Yorgi Sabuncu’ya ve Agop Arad’ın kişisel arşivine ulaşma yolunda kapılarını bize açan Boyacıköy Ermeni Kilisesi’ne müteşekkirim. Arad’ın eserlerini fotoğraflayan Sayın Erhan Arık’a da ayrıca teşekkür ederim. Arık’ın kayınpederinin, Tarabya Spor Kulübü’nün eski bir futbolcusu olması ve fotoğraf çekimi sırasında aramızda bulunması da çok ilginç bir tesadüftür. Bu vesileyle kendisine teşekkür etmek isterim. Dosyayı aldığı andan itibaren coşkusu, samimiyeti, hızı ve disipliniyle kitabı son haline getiren sevgili Betül Bakırcı’ya da çok teşekkür ediyorum.

Çalışmalarım sırasında ev ve çocuklar konusunda benden desteğini esirgemeyen teyzem Hilal Yüksel’e, makalelerimin ilk okumasını yapan annem Nazmiye Aydın’a teşekkür ederim. Şu an yanımda olmasa da bana okuma ve araştırma aşkı aşıl原因an babam Yücel Aydın’a sonsuz şükranlarımı sunarım.

Son olarak, bu kitap oğlum Tan’a ve kızım Nisan’a ithaf edildi. Günün en güzel saatinde ya da yılın en güzel mevsiminde de olsanız, hiçbir zenginlik zihninizdeki gerçekleştirilmeye kadar mutlu edemez insanı. Ben bu zenginliği yaşıyorum. Umuyorum siz de yaşayacaksınız.

Bu kitap liyakatin yerini bulmasına vesiledir. Koltuklarında özlenen bir dünyanın figürleri bulunan, resim ve edebiyat arasındaki bir tahterevallidir. Umuyorum bulduklarım ve analizlerim beni heyecandırdığı kadar okuru da heyecandırır. Yıllardır sanat alanında yazan bir insan olarak şunu söyleyebilirim: Hiçbir değerli çalışma yok olmaz, yıllarca görmezden gelinse bile. Gazete ve dergi sayfaları arasında onu bulacak araştırmacıyı bekler.

İNCİ AYDIN
Moda 2023

4 İnci Aydın, “Resmin Öyküyü Tamamladığı Nokta: Agop Arad ve Abidin Dino Üzerine Bir Varsayım”, *Roman Kahramanları* 54 (Nisan-Haziran 2023): 175-178.

5 Yervant Gobelyan, “Ressam Hagop Arad veya Renklerin Diyojen’i”, *Kulis Sanat Mecmuası*, Sayı: 636 (1973): 16-17; Sayı: 637 (1973): 10.

Ressam Hagop Arad'ı Anarken

Sanatçıların yaşadıkları sürece layık olduğu, daha doğrusu hak ettikleri ilgiye kavuşmada yaşadığı zorluk evrensel bir özellik olsa gerek. Gerçek sanatçılar her yerde sanatını takdir etme yeteneğinden uzak insanlarla çevrili yaşar. En değerli sesin para şingirtisi olarak algılandığı bir ortamda gerçek sanatçı ancak kendi kabuğu içerisinde, başkalarına aldırış etmeden sürdürür üretimini. Çok değerli bir yazar olsa dahi en yakınındaki aile fertleri için bile onun değeri eve getirebildiği veya getiremediği paranın miktarıyla ölçülür.

Yaşadığı dönemde ancak dokunduğu insanlarda sıcak anılar ve dostluklar biriktirebilen ressam Hagop Arad, bu betimlemelere uygun bir prototip olarak duruyor karşımızda. Üslubu, konuşma tarzı, giyim tercihleri itibarıyla tipik bir bohem kompozisyonu oluşturan Arad, bir yandan da emeğiyle geçinen, dayanışmaya her daim açık, dost canlısı biriydi. Biz onunla Boyacıköy Kilisesi'nin bahçesindeki kısa komşuluğumuz döneminde yakınlaştık. Samimiyetini öylesi bir ortamda yaşadık. Kendi yalnızlığı içerisinde oğlu Garbis ve köpeğiyle Boyacıköy Kilisesi'nin müstemilatındaki mütevazı bir odaya sığınmak zorunda kalmıştı ömrünün son yılların-

da. Zaruri bir sığınmaydı bu zira Tarabya'da kirada oturduğu evin sahibi, evini o dönem Boğaziçi'ne yoğun ilgi duyan turistlere kiralamayı tercih etmişti. Kâr dürtüsü ağır basınca kimse kimsenin gözünün yaşına bakmıyor bu dünyada.

Her zaman bir işçi disipliniyle çalıştı. Her gün bir memur ciddiyetiyle çalıştığı gazeteye, *Cumhuriyet'e* gider, akşamındaysa gerisin geri evine dönerdi. Uzun yıllar mesai yaptığı *Cumhuriyet* gazetesi onun sosyal çevresini de oluşturuyordu bir bakıma. *Cumhuriyet* yazarlarının gelenek haline getirdiği perşembe buluşmalarında o da Turan Selçuk, Oktay Akbal, İlhan Selçuk gibi isimlerle birlikte Kumkapı'da "Kadir'in Meyhanesi" olarak bilinen mekânda yerini alır, rakı balıklı uzun bir sohbetin ardından yeniden Boyacıköy yokuşunun yolunu tutardı.

Tanıyanlar onun ne kadar yardımsever olduğundan bahseder. Özellikle taşradan İstanbul'a gelen ve burada tanıdık bir çevresi olmayan genç yazarların adeta koruyucu meleğidir. Taşrada kendince edebiyat üretmeye çabalayan Mehmet Kemal'in, İstanbul'a geldiğinde en büyük beklentisi yazdıklarının herhangi bir yerde

yayımlanması olmuştur. Ancak bu iş hiç de sanıldığı kadar kolay değildir. Kimse genç bir yazara kapı açma, fırsat verme konusunda istekli değildir. Sonuçta düğümü çözen Hagop Arad olur. Yazdıklarını basılı olarak görmek isteyen genç yazara şöyle bir öneride bulunur: "Çok istiyorsan yazdıklarını bastırabilirim ancak bunları önce Ermeniceye tercüme etmem gerekiyor." Bunu söyledikten sonra hiç üşenmeden Mehmet Kemal'in yazılarını Ermeniceye çevirdi, dönemin *Jamanak* gazetesinde yayımlanmasını sağladı. Bu ve benzer yardım girişimlerinden hiçbir zaman imtina etmedi. Her yıl değilse bile en çok iki veya üç yılda bir düzenlediği kişisel sergilerinde şehrin yoksul insanlarını resmetti. Aslında zenginlerin portresini yapıp daha kolay geçim yolları bulma olanağı varken kendi tercihlerinin peşinden gitmek en önemli düsturu oldu.

Naif bir ressamdı. Bilinçli bir tercihle. Boğaziçi'nde çiçek açan erguvanları onun kadar ustaca betimleyen ressamların sayısı sanıldığı kadar çok değildir. Uzun yıllar yaşadığı Tarabya semti onun için bir ilham kaynağıydı aynı zamanda. Kendi tevazusu içinde sessizce tamamladı yaşam yolculuğunu ve hoş bir seda misali, geçip gitti

bu dünyadan. Geriye, muhtemelen halen *Cumhuriyet* gazetesinin duvarlarını süsleyen peyzajları kaldı.

Bu çalışma ise o emeğe duyulan saygının bir nişanesi olarak okurla buluşuyor.

PAKRAT ESTUKYAN
Nisan 2026

Agop Arad'ın Hayatı

Agop Arad 1913 yılında Eskişehir'de, yoksul marangoz Karabet Efendi'nin oğlu olarak dünyaya gelir. O esnada devam eden Balkan Savaşı nedeniyle ailesiyle İstanbul'a göç ettiğinde henüz bir yaşındadır. Kumkapı'da Bezciyan Ermeni Okulu'ndan sonra Gedikpaşa'daki Saint Assomption Fransız Koleji'nde okur. 1930'da Güzel Sanatlar Akademisi'nde Nazmi Ziya, İbrahim Çallı ve Léopold Lévy'nin atölyelerinde eğitim alır.

1940'lı yıllarda Yeniler Grubu'na katılan sanatçı bu sırada *Vatan*, *Akın*, *Şehir* ve *Hakikat-i Tasvir* için gazete ressamlığı yaparak geçimini sağlamaktadır. O günleri, "Ben daha akademide okurken gazetelerde çalışıyordum. Öyle yapmasaydım okuyamazdım," diye anlatır.¹ İlerleyen zamanlarda çalıştığı gazeteler arasına *Zaman*, *Açıkgöz*, *Haber*, *İstiklâl*, *Son Saat*, *Yeni İstanbul*, *Şehir*, *Akın*, *Türk Sesi* ve *Ekspres* de eklenir. 1953-1956'da Paris'te Frochot Akademisi'nde Jean Metzinger'in öğrencisi olur. Yine Paris'te Montmartre'da Suzanne Michel Galerisi'nde iki sergi düzenler.

Arad ülkesine döndüğünde, 27 Mayıs 1960'tan itibaren *Cumhuriyet* gazetesinde çalışmaya başlar. 1986'da Gazeteciler Cemiyeti'nin verdiği Burhan Felek Ödülü'nü kazanır. Bu ödülün kendisi için önemini şöyle anlatır:

O zamanlar gazeteler sabaha doğru basılırdı. Benimle çalışan gazeteci arkadaşların hiçbiri İstanbul'u, Beyoğlu'nu gündüz gözüyle görememişlerdi. Akşam 17'de gazeteye gelir, sabaha karşı çıkardık. Ben *Cumhuriyet*'te 25 yıl Burhan Felek'le aynı odada çalıştım. O yüzden ki bu ödülün [Burhan Felek Ödülü] benim için değeri büyüktür.²

Agop Arad'ın babası (Agop Arad, 28,1x21,4 cm, kâğıt üzerine çini mürekkebi, 1935, Garo Kürkman Koleksiyonu, s. 153.)

¹ Ali Sirmen, "İstanbul'u Gündüz Gözüyle Göremezdik", *Cumhuriyet* (9 Kasım 1986): 2.

² Sirmen, "İstanbul'u Gündüz Gözüyle Göremezdik", 2.